

Nedjeljno jutarnje zasjedanje

opći sabor

Nedjeljno jutarnje zasjedanje

3. listopada 2010.

Božanski dar zahvalnosti

zahvalnost

opći sabor

Božanski dar zahvalnosti

predsjednik Thomas S. Monson

Zahvalno srce dolazi kroz izražavanje zahvalnosti našem Nebeskom Ocu za njegove blagoslove i onima oko nas za sve što donose u naš život.

Ovo je bilo iznimno zasjedanje. Kada sam bio imenovan za predsjednika Crkve, rekao sam: »Jedno ću zaduženje uzeti za sebe. Bit ću savjetnik za zbor Tabernacle.« Vrlo sam ponosan na svoj zbor!

Jednom mi je moja majka rekla: »Tommy, vrlo sam ponosna na sve što si učinio. No imam jednu primjedbu. Nisi trebao odustati od klavira.«

Prišao sam klaviru i nešto za nju odsvirao: »Idemo, [idemo] na rođendan svi.«¹ Zatim sam je poljubio u čelo i ona me je zagrlila.

Mislim na nju. Mislim na moga oca. Mislim na sve one vrhovne autoritete koji su utjecali na mene i na druge, uključujući udovice koje sam posjećivao - 85 njih - s piletinom za pećnicu i ponekad s malo novaca za njihov džep.

Jednu od njih sam posjetio kasno jedne večeri. Bila je ponoć, ja sam otišao u starački dom i recepcionarka mi je rekla: »Sigurna sam da je zaspala, ali rekla mi je da je probudim. Rekla je: 'Znam da će doći.'«

Držao sam je za ruku; pozvala me je po imenu. Bila je sasvim budna. Poljubila mi je ruku i rekla: »Znala sam da ćeš doći.« Kako ne bih mogao doći?

Tako na mene djeluje prekrasna glazba.

Moja voljena braćo i sestre, čuli smo nadahnute poruke istine, nade i ljubavi. Naše su se misli okrenule k onome koji je pomirio za naše grijehе, koji nam je pokazao način kako živjeti i kako se moliti, i koji je svojim vlastitim djelima pokazao blagoslove služenja - našem Gospodinu i Spasitelju, Isus Kristu.

U evanđelju po Luki, u 17. poglavlju, čitamo o njemu:

»Na putu u Jeruzalem prolazio je granicom Samarije i Galileje.

Kad je ulazio u neko selo, iziđe mu u susret deset gubavaca; stadoše podaleko

i počеше vikati: 'Isuse, Učitelju, smiluj nam se!'

Kad ih opazi, reče im: 'Idite i pokažite se svećenicima!' I očistiše se dok su išli.

Jedan od njih, čim vidje da je ozdravio, povrati se slaveći Boga u sav glas.

Pade ničice do nogu Isusovih pa mu počе zahvaljivati. Taj bijaše Samarijanac.

Isus ga zapita: 'Zar se nisu očistila deseterica? Gdje su još devetorica?'

Ni jedan se ne nađe da se vrati i Bogu zahvali, osim ovoga tuđina!’

I reče mu: ‘Ustani i hajde, tvoja te vjera spasila.«²

Božanskim posredovanjem oni koji su bili gubavci bili su pošteđeni okrutne, spore smrti i dan im je novi život u najam. Zahvalnost koju je jedan izrazio zaslužila je Učiteljev blagoslov, a nezahvalnost koju su devetorica pokazala zaslužila je njegovo razočaranje.

Moja braćo i sestre, sjetimo li se zahvaliti za blagoslove koje primamo? Iskreno zahvaljivanje ne samo što nam pomaže prepoznati naše blagoslove, već također otvara vrata neba i pomaže nam osjetiti Božju ljubav.

Moj voljeni prijatelj, predsjednik Gordon B. Hinckley je rekao: »Kada hodate sa zahvalnošću, ne hodate s ohološću, umišljenošću i samoljubljem; hodate s duhom zahvaljivanja koji vam pristaje i koji će blagosloviti vaš život.«³

U evanđelju po Mateju u Bibliji imamo još jedno izvješće o zahvalnosti, ovaj put kako ju je izrazio Spasitelj. Dok je putovao divljinom tri dana, više od 4000 ljudi ga je slijedilo i putovalo s njim. On se sažalio nad njima, jer nisu ništa jeli tijekom sva ta tri dana. Međutim, njegovi su učenici pitali: »Odakle bismo u pustinji nabavili toliko kruha da se nasiti toliki narod?« Poput mnogih od nas, učenici su vidjeli samo ono što je nedostajalo.

»‘Koliko imate kruhova?’ zapita ih Isus. ‘Sedam, i nešto malo ribica,’ odgovoriše mu [učenici].

Tada [Isus] zapovjedi narodu da posjeda po zemlji.

Zatim uze onih sedam kruhova i ribice te *zahvali* i razlomi ih. Potom ih je davao učenicima, a učenici narodu."

Uočite da je Spasitelj zahvalio za ono što su imali - i čudo je uslijedilo: »Svi jedoše i nasitiše se. A od ulomaka što preteče dignu sedam punih košara.«⁴

Svi smo iskusili razdoblja kad smo se usredotočili na ono što nam nedostaje, umjesto na naše blagoslove. Grčki filozof Epiktet je rekao: »Mudar je čovjek onaj koji ne tuguje za onim što nema, već se raduje u onome što ima.«⁵

Zahvalnost je božansko načelo. U objavi proroku Josephu Smithu Gospodin je rekao:

»U svemu zahvaljuj gospodu Bogu svojemu...

A u ničemu čovjek ne vrijeđa Boga, to jest ni protiv koga se gnjev njegov ne raspaljuje, doli onih koji ne priznaju u svemu ruku njegovu.«⁶

U Mormonovoj knjizi nam je rečeno: »Danomice živite u zahvaljivanju za mnoštvo milosrđa i blagoslova kojima vas [Bog] obasipa.«⁷

Bez obzira na naše prilike, svatko od nas ima mnogo toga zbog čega može biti zahvalan, ako samo zastanemo i razmislimo o svojim blagoslovima.

Ovo je divno vrijeme u kojem možemo biti na Zemlji. Iako ima mnogo toga lošega u svijetu danas, ima i mnogo toga što je ispravno i dobro. Ima brakova koji uspijevaju, roditelja koji vole svoju djecu i žrtvuju se za njih, prijatelja koji se brinu za nas i pomažu nam, učitelja koji podučavaju. Naši su životi blagoslovljeni na bezbrojne načine.

Mi možemo uzdignuti sebe, kao i druge, kada odbijamo ostati u carstvu negativnih misli i njeđujemo u svojem srcu stav zahvalnosti. Ako se nezahvalnost ubraja među ozbiljne grijehe, tad zahvalnost zauzima svoje mjesto među najplemenitijim vrlinama. Netko je rekao da »zahvalnost nije samo najveća od svih vrlina, već i majka svima drugima.«⁸

Kako možemo u svojem srcu njegovati stav zahvalnosti? Predsjednik Joseph F. Smith, šesti predsjednik Crkve, dao je odgovor. Rekao je: »Zahvalan čovjek vidi toliko toga u svijetu za što može biti zahvalan, i kod njega dobro nadvisuje zlo. Ljubav nadvladava ljubomoru, a svjetlo tjera tamu iz njegovog života.« Nastavio je: »Oholost uništava našu zahvalnost i postavlja sebičnost na njezino mjesto. Koliko li smo sretniji u nazočnosti zahvalne i brižne duše, i koliko li bismo pažljivi trebali biti da bismo njegovali, posredstvom života ispunjenog molitvom, stav zahvalnosti prema Bogu i čovjeku!«⁹

Predsjednik Smith nam kaže da je život ispunjen molitvom ključ posjedovanja zahvalnosti.

Čine li nas materijalne stvari sretnima i zahvalnima? Možda trenutno. Međutim, ono što omogućuje duboku i trajnu sreću i zahvalnost jest ono što novac ne može kupiti: naše obitelji, evanđelje, dobri prijatelji, naše zdravlje, naše sposobnosti, ljubav koju primamo od onih oko nas. Nažalost, ovo su neke stvari koje uzimamo zdravo za gotovo.

Engleski autor Aldous Huxley je napisao: »Većina ljudskih bića ima gotovo bezgraničnu sposobnost uzimanja stvari zdravo za gotovo.«¹⁰

Mi često uzimamo zdravo za gotovo ljude koji najviše zaslužuju našu zahvalnost. Nemojmo čekati dok ne bude prekasno da izrazimo tu zahvalnost. Govoreći o voljenima koje je izgubila, jedna je žena izrazila svoje žaljenje ovako: »Sjećam se onih sretnih dana i često želim da mogu u uši mrtvima izreći zahvalnost koja im je pripadala u životu i koju su tako slabo primali.«¹¹

Gubitak voljenih gotovo neizbježno donosi neka žaljenja u naše srce. Umanjimo takve osjećaje koliko je god moguće često im izražavajući ljubav i zahvalnost. Nikada ne znamo koliko će uskoro biti prekasno.

Prema tome, zahvalno srce dolazi kroz izražavanje zahvalnosti našem Nebeskom Ocu za njegove blagoslove i onima oko nas za sve što donose u naš život. To zahtijeva svjestan trud - barem dok istinski ne naučimo i odnjegujemo stav zahvalnosti. Često osjećamo zahvalnost i *namjeravamo* je izraziti ali zaboravimo to učiniti ili jednostavno ne učinimo. Netko je rekao da je »osjećati zahvalnost, a ne izraziti je, poput umatanja poklona bez da ga se preda«.¹²

Kad se susretnemo s izazovima i problemima u svom životu, često nam je teško usredotočiti se na naše blagoslove. Međutim, ako posegnemo dovoljno duboko, i pogledamo dovoljno pažljivo, moći ćemo osjetiti i prepoznati koliko nam je zapravo dano.

Iznosim vam priču o jednoj obitelji koja je uspjela naći blagoslove usred ozbiljnih izazova. To je priča koju sam pročitao prije mnogo godina, i zadržao je zbog poruke koju prenosi. Napisao ju je Gordon Green, a pojavila se u američkom časopisu prije više od 50 godina.

Gordon priča kako je odrastao na farmi u Kanadi, gdje su on i njegova braća i sestre morali žuriti kući iz škole dok su se druga djeca igrala loptom i išla plivati. Međutim, njihov je otac imao sposobnost da im pomogne razumjeti kako je njihov rad vrijedio nešto. To je posebno bila istina nakon žetve, kad je obitelj slavila Dan zahvalnosti, jer im je na taj dan njihov otac dao veliki dar. Napravio je popis svega što imaju.

U jutro Dana zahvalnosti odveo bi ih u podrum gdje su stajale bačve jabuka, posude pune repe, mrkve upakirane u pijesak, i hrpe krumpira u vrećama, kao i grašak, kukuruz, grah, džemovi, jagode i druge zalihe koje su ispunjavale njihove police. Dao je djeci da sve pažljivo prebroje. Zatim su išli u štalu i utvrdili koliko tona sijena ima tamo, i koliko je mjera žita u žitnici. Prebrojali su krave, svinje, kokoši, purice i guske. Njihov je otac govorio da je želio vidjeti kako stoje, ali oni su znali da je zapravo želio da oni shvate, u taj dan gozbe, koliko ih je bogato Bog blagoslovio i smiješio se na sve njihove sate rada. Na kraju, kad bi sjeli za gozbu koju je njihova majka pripremila, blagoslovi su bili nešto što su osjećali.

Međutim, Gordon je rekao da je Dan zahvalnosti kojeg se sjećao s najviše zahvalnosti bio one godine kad se činilo da nemaju ništa za što mogu biti zahvalni.

Godina je dobro počela: imali su preostalog sijena, mnogo žita, četiri legla svinja; i njihov je otac imao malo ušteđenog novca tako da bi jednoga dana mogao kupiti krcač sijena - divan uređaj o kojem je većina farmera sanjala da ga posjeduje. To je bila i godina kad je struja došla u njihov grad - iako ne njima, jer si oni to nisu mogli priuštiti.

Jedne večeri kad je Gordonova majka bila pri velikom pranju, njegov je otac ušao i preuzeo svoj red nad pločom za pranje, te je rekao svojoj ženi da se odmori i malo plete. Rekao je: »Ti provodiš više vremena perući rublje nego spavajući. Misliš li da trebamo popustiti i uvesti struju?« Iako ushićena zbog toga, nekoliko joj je suza došlo u oči kad je pomislila na krcač sijena koji se neće kupiti.

Tako je te godine elektrovod došao niz njihovu ulicu. Iako to nije bilo ništa otmjeno, nabavili su perilicu rublja koja je radila sama cijeli dan, i sjajne žarulje koje su visjele sa svakog stropa. Više nije bilo svjetiljki koje treba puniti uljem, nije bilo stijenja koje je trebalo rezati, nije više bilo čađavih dimnjaka koje je trebalo prati. Svjetiljke su tiho otišle na tavan.

Dolazak struje na njihovu farmu bilo je gotovo posljednje dobro što im se dogodilo te godine. Baš kad su nasadi počeli izlaziti iz tla, kiše su počele. Kad su se vode napokon povukle, nigdje se nije moglo naći nijedne biljke. Posijali su ponovno, ali još je više kiša natjeralo nasade u zemlju. Njihovi su krumpiri istrunuli u blatu. Prodali su nekoliko krava, sve svinje i ostalu stoku koju su namjeravali zadržati, dobivajući vrlo malo novca za njih jer su svi drugi morali isto učiniti. Sve što su poželi te godine bio je ostatak repe koji je nekako preživio oluje.

Tad je ponovno došao Dan zahvalnosti. Njihova je majka rekla: »Možda je bolje da ga zaboravimo ove godine. Nije nam ostala čak ni jedna guska.«

Međutim, u jutro Dana zahvalnosti Gordonov se otac pojavio s kunićem i zamolio je svoju ženu da ga skuha. Mrmljajući je započela posao, govoreći da će dugo trebati dok se ta tvrda stara stvar ne skuha. Kad je kunić napokon bio na stolu zajedno s nešto repe što je preživjelo, djeca su odbila jesti. Gordonova je majka zaplakala, i tad je njegov otac učinio nešto čudno. Otišao je na tavan, uzeo uljnu svjetiljku, donio je natrag na stol i zapalio. Rekao je djeci da isključe električna svjetla. Kad je samo svjetiljka bila upaljena, jedva su mogli povjerovati da je prije bilo tako mračno. Pitali su se kako su ikada mogli išta vidjeti bez sjajnih svjetala koje omogućuje struja.

Hrana je bila blagoslovljena i svi su jeli. Kad je večera bila gotova, svi su ostali tiho sjediti. Gordon je napisao:

»U poniznoj mutnosti stare svjetiljke trebali smo ponovno jasno vidjeti...

[Bio] je to divan obrok. Kunić je bio okusa poput purice, i nismo se mogli sjetiti kad je repa bila blaža...

Naš je dom, uz sve svoje nedostatke, za nas bio toliko bogat.«¹³

Moja braćo i sestre, izraziti zahvalnost milostivo je i časno; donositi zahvalnost darežljivo je i plemenito; ali živjeti sa zahvalnošću uvijek u našem srcu znači dodirnuti nebo.

Dok završavam ovoga jutra moja je molitva da uz sve drugo za što smo zahvalni uvijek možemo odražavati našu zahvalnost za našeg Gospodina i Spasitelja, Isusa Krista. Njegovo veličanstveno evanđelje daje odgovore na najveća životna pitanja: Odakle smo došli? Zašto smo ovdje? Kamo odlaze naši duhovi nakon smrti? To evanđelje donosi onima koji žive u tami svjetlo božanske istine.

On nas je podučio kako se moliti. Podučio nas je kako živjeti. Podučio nas je kako umrijeti. Njegov je život baština ljubavi. Bolesnog je ozdravio; slomljenog je podignuo; grješnika je spasio.

Naposljetku je stajao sam. Neki su apostoli sumnjali, jedan ga je izdao. Rimski su mu vojnici proboli bok. Bijesno mu je mnoštvo oduzelo život. No s brda Golgote odzvanjaju njegove samilosne riječi: »Oče, oprostí im, jer ne znaju što čine.«¹⁴

Tko je bio taj »čovjek boli, vičan patnjama?¹⁵ »Tko je taj Kralj slave,«¹⁶ taj Gospodar gospodara? On je naš Učitelj. On je naš Spasitelj. On je Božji Sin. On je autor našeg spasenja. On poziva: »Pođite za mnom.«¹⁷ On podučava: »Idi pa i ti čini tako«¹⁸ On traži: »Vršit ćete moje zapovijedi.«¹⁹

Slijedimo ga. Oponašajmo njegov primjer. Pokoravajmo se njegovim riječima. Čineći tako, dajemo mu božanski dar zahvalnosti.

Moja je iskrena, srdačna molitva da u svom osobnom životu možemo odražavati tu čudesnu vrlinu zahvalnosti. Nek ona prožima naše duše, sada i zauvijek. U sveto ime Isusa Krista, našeg Spasitelja. Amen.

Napomene

1.

John Thompson, »Birthday Party«, *eaching Little Fingers to Play* (1936), 8.

2.

Luka 17:11–19

3.

Teachings of Gordon B. Hinckley (1997), 250.

4.

Vidi Matej 15:32-38; kurziv dodan.

5.

The Discourses of Epictetus; with the Encheiridion and Fragments, preveo George Long (1888), 429.

6.

Nauk i savezi 59:7, 21

7.

Alma 34:38

8.

Cicero, u *A New Dictionary of Quotations on Historical Principles*, odabrao H. L. Mencken (1942), 491.

9.

Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izdanje [1939], 263.

10.

Aldous Huxley, *Themes and Variations* (1954), 66.

11.

William H. Davies, *The Autobiography of a Super-Tramp* (1908), 4.

12.

William Arthur Ward, u Allen Klein, sast., *Change Your Life!* (2010), 15.

13.

Prilagođeno iz H. Gordon Green, »The Thanksgiving I Don't Forget«, *Reader's Digest*, studeni 1956, 69–71.

14.

Luka 23:34

15.

Izaija 53:3

16.

Psalam 24:8

17.

Matej 4:19

18.

Luka 10:37

19.

Ivan 14:15

Liahona

studeni 2010.